

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. III. Qua ratione Filius Dei missus sit à Patre suo in terram, ad
conficiendum Opus nostræ Reconciliationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

parum est illis, offendisse ipsum, nisi insuper insultent ei, despicendo amicabile ipsius requisitiones, invitationes, prensationes? an pervicaciter perire volunt, frustra reluctante luctamine omni, omni conamine bonitatis infinitæ, volentis salvare illos? an immergere se malunt æternis flammarum devorentium abyssis, quàm haurire cum gaudio salutem suam è fontibus Salvatoris? Comprehendere non possum, abripi illos in furorẽ tam inusitatum contra seipso, nec credere, quòd, cum infinitum peccati malum circumferant in corde suo, abnuant illius recipere remedium tam facile, tam jucundum, quòd DEUS quem offenderunt, è proprio suo ipsis extrahit corde. Oportet ergò aliud quoddam arcanum in hoc latere mysterio,

quod nondum mihi explanaris; vel subesse necesse est molestam quandam circumstantiam in præparatione vel usu efficacissimi hujus remedii, quæ retrahat homines, ne magni id æstiment, aut debita gratitudine prosequantur.

Verum, inquis, respondit, qui formabat illum; alia adhuc prodigia hoc concernentia mysterium tibi restant addiscenda, quàm hæc, quæ hucusque explanavimus tibi: parum est, percipisse rem in substantia nisi percipientur quoque circumstantiæ, quibus adimpleta est, quæ tam admirabilem spirant suavitate, quæ forent idoneæ domare corda tygridum, & marmoream æreamque emollire duritiem. Audi historiam, & ipsemet ferto de hoc iudicium.

ARGUMENTUM.

Qua ratione Filius DEI missus sit à Patre suo in terram, ad conficiendum Opus nostræ Reconciliationis.

ARTICULUS III.

DEUS stimulatus est ad exhibendam nobis misericordiam à se la bonitate sua.

QUIS unquam credidisset, quòd DEUS videns in omnibus hominibus peccatum, velut lethalem holtem suum, quòd velut infinitum respicit malum, quod infinito prosequitur odio, sibi tam necessariò quàm necessarius est amor, quo in propriam suam fertur essentiam? Quis si-

bi persuadere potuisset, quod in omnibus iis non videns, nisi iustissimæ motiva indignationis, quæ quasi vi facta debuissent extorquere ipsi sævissima è manibus supplicia, pro eo, quòd æquissimæ iracundiæ suæ super eos vibraret fulmina, fuerit stimulatus ad effudendum in illos omnem

omnem bonitatis suæ thesaurum, quin tamen aliud haberet incitamentum, nisi quia infinite bonus est?

In duobus statibus summæ miseriæ considerari potest homo: Et sunt duo nihila, quorum unum est nihilum essendi, alterum nihilum peccati. Manserant ipsi sepulti in nihilo essendi per omnem æternitatem, quæ præcesserat creationem mundi, & nunquam exiissent inde, nisi DEus extraxisset ipsos ex pura bonitate sua. Et quando semel versantur in nihilo peccati, deberent ibi permanere in omnem æternitatem, quæ mundi sequitur consummationem, & nunquam exirent inde, nisi DEus ipsos extraheret ex sola misericordia sua. Ipsi sunt extracti è nihilo naturali per beneficium Creationis; ipsi sunt extracti è nihilo criminali per beneficium Incarnationis. Utraque hæc liberatio & exemptio est stupenda, sed ultima absque comparatione magis, quàm prima. Si quidem si considerem beneficium Creationis.

Beneficium creationis magnum est, illud Redemptionis adhuc majus.

Fateor, rem esse admirabilem, quòd DEus, qui contentus vixit in semetipso per omnem æternitatem; qui nullius indiguit alterius; qui major fieri non potest, aut beator accessu alicujus rei extra se; qui nihil videbat in nobis, quod meretur minimam

oculorum suorum aspectum, nihilominus voluerit, per amabilem bonitatis suæ effusionem, suam extendere manum in omnipotentia suæ thesauros, & è fundo nihili extrahere innumerabilem hanc pulcherrimarum creaturarum multitudinem, quæ fragmenta sunt, è quibus ædificare voluit magnum hoc universum augustum, velut palatium, quod paratum servare voluit ad recipiendum nos, quod voluit instruere, & completare & ornare tam pulchrâ varietate diversarum creaturarum, quasque ad nostrum destinavit servitium, ut non solum nobis esset commoditati, sed etiam voluptati; & postquam ita nostrum præparaverat habitaculum, omnemque nostrum velut alicujus principis disposuerat comitatum, abs eo, quòd adhuc scire possemus id, quod in nostrum faciebat favorem, extrahere modò nos ipsos voluit è profundo abyssu nihili, cui adhuc immorabamur, postquam cæteræ creaturæ ex eo jam fuerint liberatæ, nobisque elargiri esse tam nobile, ut soli nos prærogativâ fruamur circumferendi gloriosos similitudinis suæ characteres, habendi animam spiritalem, immortalem, intellectivam & capacem ad possidendum ipsum in æternum.

Agnosco, hunc bonitatis excessum admirabilem prorsus videri,

Beneficium
creationis
magnum est
illud Redem-
ptionis adhuc
majus.

Beneficium
Redem-
tionis adhuc
debetur
cordium
num

deri, defixa mente ipsum consideranti. Quis enim obstringere te potuit, ut tantum erga nos haberes bonitatis, ô omnipotens Creator mundi? unde tam bona beavit nos fors? quid egimus, ut mereremur illam, dum nondum eramus, & consequenter incapaces ad cogitandum de te? Quis tantam nobis obtinuit felicitatem? Nè aliam inquiras rationem, diceret tibi; ego id feci, quia amo te ab aeterno; amo te, non quia id mereris, sed quia ego bonus sum, & bene tibi facere volui licet indignissimo. Quis diffitebitur stupendum hoc valde esse, & maxime idoneum ad lucrandum omnia id considerantium corda, quod ita nos DEus traxerit è nihilo naturali, ex unico amoris sui motivo, mediante omnium beneficiorum suorum primo, nempe beneficio creationis?

Verum quid hoc est respectu incomprehensibilis amoris, quem ostendit nobis, trahendò nos ex alio longè deteriori nihilo, quod est nihilum peccati, in quod nostrà dilapsi sumus malitià? Verum quidem est, nos in primo dignos non fuisse amore ipsius, quia nondum eramus: Verum est etiam, dignos nos non fuisse ipsius odiò, quia displicere ipsi non poteramus. Sed in secundo eramus minùs quàm nihil; non solùm indigni amore ipsius,

sed digni ipsius odiò, ipsius indignatione, reddentes nosmet ipsos commissione peccati, quod unicum summè odit, ipsius inimicos. Quartum prodigium omnem transcendens admirationem, quod videns nos in profundum hoc dilapsos barathrum, & non videns in nobis, nisi motiva justissimam suam detonandi super nos iracundiam, conceperit erga nos cogitationes pacis & amoris; & suam super nostram malitiam triumphare faciens bonitatem, constituerit se cum semetipsum imergere in profundam barathri nostri abyssum, ut inde nos extraheret, omnibusq; nostris peccatis sese onerans, cunctas nobis suas conferret gratias! O abundantiam bonitatis! O prodigium amoris! O portentum misericordiae! quis te posset comprehendere?

Quid enim putas ipsum egisse, ut nos extraheret è nihilo peccati, cui toti eramus immerfi? Quando Omnipotens suam extendit brachium, suamque misit manum in primum essendi nihilum, ut inde nos extraheret per creationem, nihil hic invenit, quod suo se opponeret consilio, nec quod divinà suà indignum videretur magnitudine. Sed postquam nos ipsos immerimus in alterum nihilum, nempe peccati, quod infinita ratione est deterius, profundius, misera-

G

bilis;

Beneficium
creationis in-
citat cor ad
amandum.

Beneficium
Redemptio-
nis abripere
debet omnia
corda homi-
num.

Ut nos creet,
DEus suam
mittit manum
in abyssum ni-
hili.

bilius; an alio opus non erat, quam denuo illuc mittere & extendere manum, ad nos inde extrahendo? procul dubio facere id poterat; omnipotentia enim ejus potest omnia in omnia nihili genera; & nos exiissemus sancti è nihilo peccati, sicut exivimus homines è nihilo essendi. Sed quia bonitatem suam reportare voluit triumphum super malitiæ nostræ abundantiam, probè videbat, nihil se invenire in miserabili hoc peccati nihilo, quod idoneum foret ad exequendum ingens amoris sui consilium.

Quamobrem suam immittere voluit manum in alium infinita ratione divitem thesaurum, ut desumeret inde, ex quo infinitam nobis conferret bonum, locò infiniti mali, quo aggravati eramus per peccatum nostrum. Thesaurus hic propria est ipsius essentia, adorandus est ipsius finis, est ipsissimus ipse: hic non invenit nisi Filium unicum, quem infinita amat ratione; hic est totus ipsius thesaurus, ipsius vita, ipsius gaudium, æternæ ipsius delicia, tota ipsius felicitas; extrahit ipsum inde, nobisque ipsum donat, gratuito, absolute, sine ulla conditione, ex summo amoris, qui possibilis sit DEO, excessu & abundantia: siquidem nonnè hoc omne est, quod donare posset sibi ipsi, si conferre

sibi vellet aliquod munus suâ dignum excellentiâ? Sacra Scriptura, quamvis à sancto dictata Spiritu, non satis facunda est ad exprimendam amoris hujus, domini ac muneris hujus magnitudinem; hinc è paucis verbis augurari permittit, quod nunquam aliquis creatus intellectus poterit comprehendere. *Sic DEUS dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.*

Quid facis Domine? Ecur abriperis in tantum liberalitatis excessum, qui totum tuum exhauriat thesaurum? si tuum adhuc Filium unicum dares alteri tibi ipsi? si alicui DEO tibi æquali, tamque ingenti digno munere? sed cui eundem dones? Magnis inimicis tuis, peccatoribus, qui tam procul distant ab eo, quòd digni existant hoc infiniti pretii donò, ut potiùs mereantur odium tuum lethale, pœnas, quas ipsis infligas æternas. Et hoc quid est, nisi quòd, quantò magis sunt indigni, tantò majoribus ipsos complexas favoribus; quantò magis te offendunt, tantò magis ipsos diligas; quantò magis tuam provocant iracundiam, tantò luculentiora ipsis ostendas summi amoris tui indicia. O amorem incomprehensibilem! O amorem cœcum! O amorem prodigum! O amorem ebrium seipso! quis tua comprehendere possit consilia? Tu

Ut nos redimat, mittit manum suam in abyssum infinite bonitatis suæ.

Amor di
us nobis
lùs dat
quàm dare
possit ipse
DEO.

Joan.

Stupendu
excessus
ris DEI
peccator

DEUS Fi
suum ur
nitum da
minibus,
ipso suu
digni.

Amor divi-
us nobis
datus dat,
quàm dare
possit ipsi
DEO.

Tu facis pro homine peccatore, quod non facis pro ipso DEO. Tu non es, o amor sacer, qui dedisti Filium unicum Patri suo: siquidem productus ipse non est per amorem voluntatis, sed per cognitionem intellectus. Ut quid ergo in finem ipsius involas, ut inde acceptum nobis dones? Itane? non posses ipsum donare DEO, & donas ipsum nobis peccatoribus! quis non admirabitur hoc prodigium? Nunquam probe agnovissem te, o amor infinite DEI mei, erga me miserum, si absconditus semper mansisses in arcano divinæ voluntatis Sanctuario. Sed mirabiliter te manifestas; ex magnitudine tui muneris te ipsum meis depingis &

exhibes oculis; agnosco infinitam excellentiam amoris, qui est in corde, per infinitam excellentiam muneris, quod est in manibus. Ipse tantum me amat, quantum mihi dat, & tantum mihi dat, quantum me amat: *Probatios, Gregor. dilectionis exhibitio est operis.* Video, hom 30. in quantum me amet, de hoc dubitare non licet, video id propriis meis oculis, circa hoc luculenter nimis convincor: & quando interrogo ingratum cor meum, ubi est gratitudo tua, confunditur, & non nisi novit dicere. Eheu! Si non plus amoris habeam in corde meo, quam muneris in manibus meis, quod largiar ipsi, an dicere possim, quod vel unicam habeam amoris DEI scintillam?

ARGUMENTUM.

DEus dedit Filium suum unigenitum hominibus, quia erant ipsi indigni: ex quo desumitur maxima ingratitude hominum.

ARTICULUS IV.

DEus Filium suum unigenitum dedit hominibus, quia ipso sunt indigni.

Insularis noster, qui jamjam celesti quadam demulcebatur suavitate in corde suo, ex enarratis hisce bonitatum DEI prodigiis, quamvis nec minimam adhuc intellexerit ipsorum partem, suspirium ex imo trahens pectore, nos interrogat. Ah! quomodo possibile est, quod cum omnes homines peccatores

fuerint, ut inimici DEI, extiterint digni, qui tam ingens ab ipso reciperent beneficium?

Hærebis attonitus stupore, respondit ipsi Ecclesiasticus, si dixerero tibi, DEum Patrem non dedisse Filium suum unigenitum hominibus, quod ipsi illi fuerint digni, sed quia ipse infinita ratione est misericors: Si